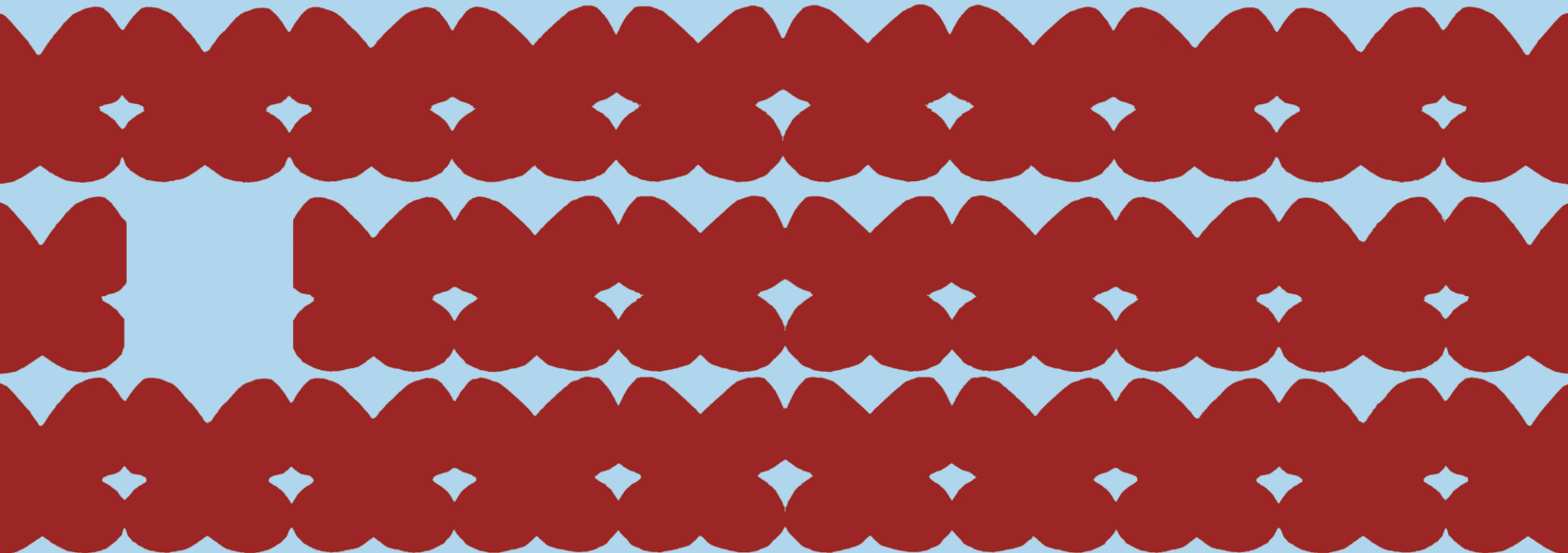

เจ้าพี่สื่อจกยากลัว

สิริจารีย์ ดวงประทีป

© childrenlit^{swu}2020

เจ้าผีเสื้อใจอย่างกลัว

เรื่องและภาพ : สิริจารีย์ ดวงประทีป

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑

ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เจ้าผีเสื้อจางอย่างกลัว

สารบัญ

เขียน.....	๒
จุด.....	๔
เวลา.....	๖
หรือเพราะยังเยาว์.....	๗
ฝัน.....	๑๐
ไหล.....	๑๓
นอนน้อย.....	๑๙
ปลาในน้ำ.....	๒๑
โลกหรือคน.....	๒๔
สหาย.....	๒๖
ลำพัง.....	๒๘
ก็แค่นี้.....	๒๙
หมุน.....	๓๒
ปม.....	๓๔
คือ.....	๓๖
เปลี่ยน.....	๓๙
เปิด.....	๔๐
ผีเสื้อ.....	๔๒

เจ้าผีเสื้อจอย่ากลัว
จงบินไปอย่างเสรี
ด้วยความเปรมปรีดิ์
ด้วยสองปีกและทั้งหมดที่มี
จงบินไป

เขียน

ยังอ่านฉันยังเรียนรู้
ยิ่งดูยิ่งเห็นหลากหลาย
ยิ่งเขียนเรื่องราวมากมาย
ยิ่งคายตัวตนเก็บงำ
ขวบปีที่ได้เหยียบย่าง
ระหว่างทางที่เดินเหยียบย่าง
ก่อเกิดสายธารถ้อยคำ
ที่พร่ำรำพันในใจ
หากพูดถ้อยคำเหล่านี้
จะมีใครเข้าใจไหม
หลากคำอัดแน่นข้างใน
อยากระบายออกไปให้เบาบาง
จึงเลือกพูดกับกระดาษ
เพราะหวาดกลัวถ้อยคำตกถาง
หวังเพียงให้น้ำหมึกช่วยชะล้าง
เจือจางหลากคำในใจ
ไม่ต้องการฟังคำปลอบโยน
ไม่ไอนอ่อนต่อถ้อยคำใด
ไม่ต้องการแม่กำลังใจ
จึงไม่อยากพูดจาให้ใครฟัง

© childrenlit^{swu}2020

จุด

แม่เป็นเพียงจุดเล็กเล็กบนกระดาษ
จะเริ่มวาดเริ่มเขียนเริ่มสร้างสรรค์
เป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวสารพัน
จุดฝันจุดประกายใครต่อใคร
จะจุดไฟในตัวให้ลุกชวง
เพื่อก้าวลวงสู่นากระดาษใหม่
จะขีดเขียนเรื่องราวบทต่อไป
เติมเชื้อไฟอย่าให้หมดดับกลางทาง

© childrenlit^{swu}2020

เวลา

เวลานั้นหรือคือสิ่งสมมติ
สิ่งที่ไม่เคยหยุดไม่เคยผลุนผลัน
เดินหน้าคงที่แต่ได้ตามไม่เคยทัน
ไม่หุนหันแต่ก็ไม่รั้งรอ
เวลาดำเนินไปเฉกเช่นนั้น
สรรพสิ่งเปลี่ยนแปลงแม้ไม่ร้องขอ
แม้เวลาที่ได้มาอาจไม่พอ
ไม่คิดฟังคำขอต่อเวลา
เยาว์วัยจึงไม่เคยหยุดอยู่นิ่ง
ไม่ประวิงรอคอยให้ตามหา
บางสิ่งที่ไม่เห็นด้วยสายตา
ไม่ทันรู้ตัวว่าจะเสียไป

หรือเพราะยังเยาว์

เพราะยังเยาว์จึงยังเขลาหนัก

ยังไม่รู้จักโลกกว้างใหญ่

ตั้งต้นเชื่อมั่นไม่ฟังใคร

จะพลาดท่าเสียใจในภายหลัง

เพราะยังเด็กยังอ่อนประสบการณ์

ยังไม่เคยพบพานความผิดหวัง

ผู้ใหญ่สอนจะได้ไม่พลาดพลั้ง

รับฟังไว้บ้างไม่ยากเย็น

เพราะเป็นเด็กบางครั้งไม่รู้ความ

ซักถามอยากรู้อยากเห็น

สงสัยอยากรู้ได้อยากเป็น

อยากเล่นอยากลองไปตามเรื่อง

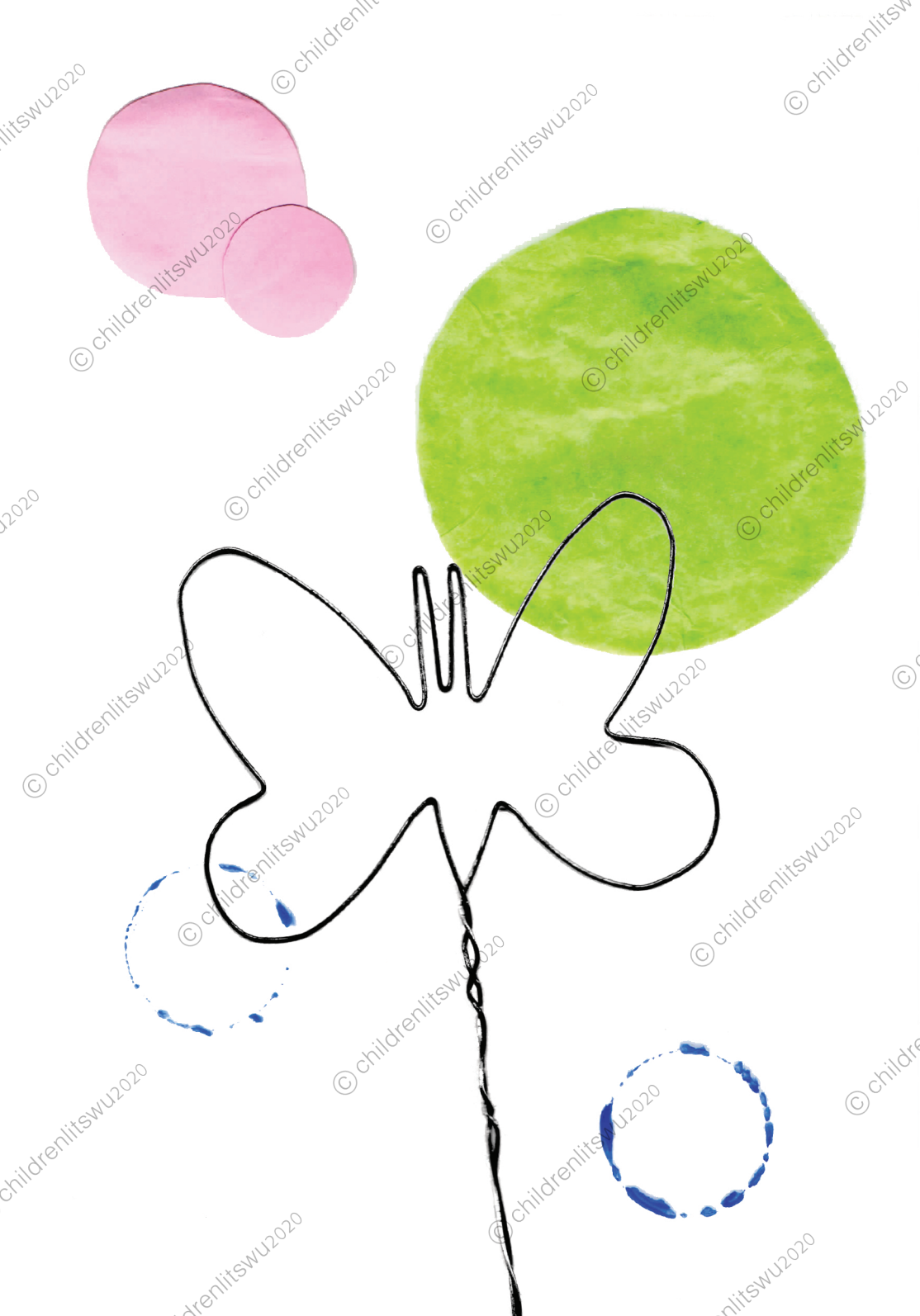
เพราะผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อน

วัยละอ่อนอย่ามัวฝันเฟื่อง

คนแก่เตือนมาทำขัดเคือง

กระด้างกระเดื่องทะนงตัว

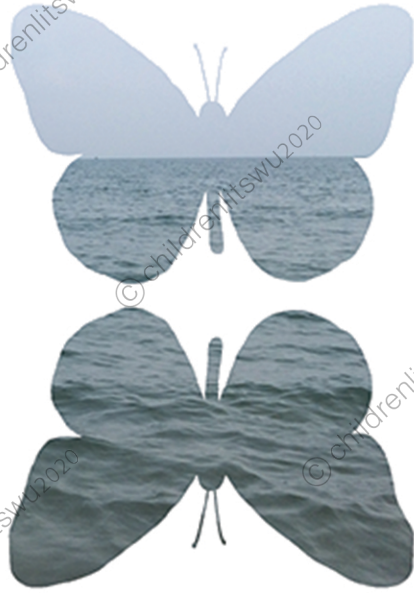
เพราะยังเป็นเด็กจึงฝันใฝ่
ทำอะไรตามใจอย่างเมามัว
หนทางยังอีกไกลไต่ต้องกลัว
ผิดถูกดีชั่วเรียนรู้ไป
เพราะยังเล็กยังเยาว์ยังมีแรง
กำแหงกล้าแกร่งทำการใหญ่
ลองถูกลองผิดคิดแก้ไข
จึงได้บทเรียนมากราคา
แม้ยังใหม่กับโลกของผู้ใหญ่
เทียบช่วงวัยอายุไม่ประสา
จึงเรียนรู้ขวนขวายหลายตำรา
สรรหาสารพันวิชาการ
หรือเพราะยังเยาว์จึงเขล่านัก
ไม่รู้จักฟังคำเขากล่าวขาน
อยากลองรู้อื่นวิชาไม่เป็นงาน
กว่าจะเป็นการใช้เวลา

ฝัน

ไม่ว่าใครต่างล้วนมีสิทธิ์ฝัน
ฝันกลางวัน ฝันเฟื่อง ฝันใฝ่
หากไม่ฝันเพราะกลัวต้องเสียใจ
เหมือนขังตัวขังใจอยู่ในกรง
ปล่อยใจฝันไปให้ไกลเถิด
ให้เตลิดแล่นไปตามประสังข์
แต่ให้เท้าหยุดยืนอย่างมั่นคง
ปักลงบนฐานความจริง

© childrenlit^{swu}2020

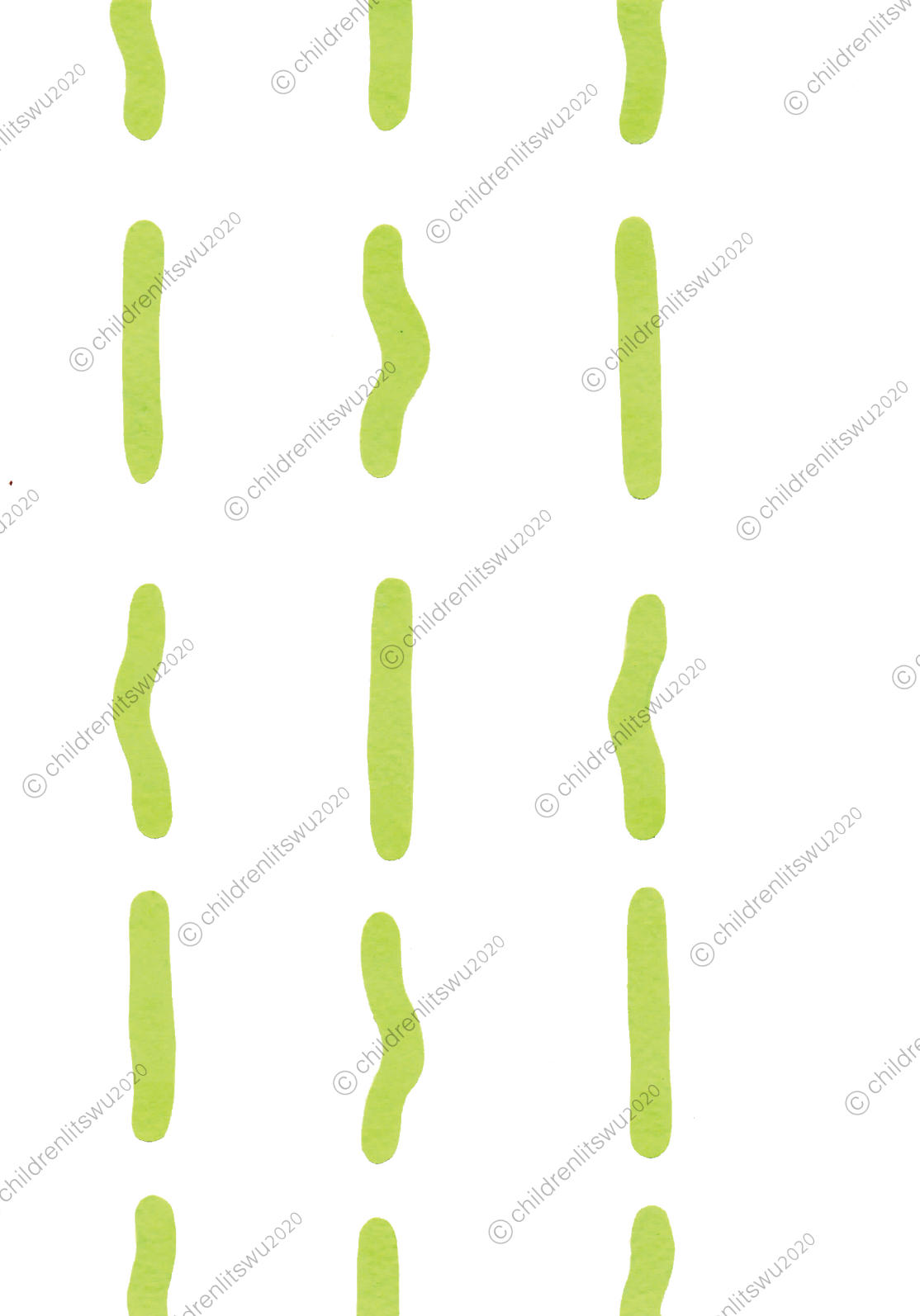
ไหล

จะไหลตามสายน้ำที่เชื่อมกราก
จะลอยตามน้ำหลากไปเซาะฝั่ง
ไร้แรงจะแข็งขึ้นอ่อนนุ่มลึง
ไร้พลังไร้แรงใจผลึกตัน
จะปล่อยตัวไปกับกระแส
ไม่พ่ายแพ้เพราะไม่แข่งขัน
ไม่ต้องเหนียวเพราะไม่วิ่งไม่ฝืน
ไม่ไล่ตามความฝันไม่หวังไกล
จะไม่ต่อสู้กับระลอกคลื่น
ไม่ทนฝืนต้านแรงที่โถมใส่
ยอมลอยคอตามแต่ถูกพัดพาไป
ดีกว่าจมลงใต้ท้องทะเล

หากขึ้นตัวไม่ไหลตามสายน้ำเชี่ยว
ไม่ลอยตามธารคดเคี้ยวชวนสับสน
หากออกแรงว้ายทวนกระแสชล
อดทนด้วยแรงใจแรงผลัดดัน
คงไม่ถูกพัดไปกับกระแส
แม้ข้อเท้าแทบหมดแรงจะแข่งขัน
ทนเหน็ดเหนื่อยเพราะวิ่งเพราะฝ่าฟัน
เพราะไล่ตามความฝันอันห่างไกล
สักวันจะแข็งแกร่งสู้แรงคลื่น
จะหยัดยืนต้านแรงที่โถมใส่
แม้สุดท้ายอาจถูกคลื่นจมลงไป
ดีกว่าลอยคอไปไร้ทิศทาง

© childrenlit^{swu}2020

© childrenlit^{swu}2020

หนอนน้อย

ตั้งแต่ยังเป็นหนอนน้อย

เล็กจ้อยคืบคลานซักซ้า

ถูกคนดูหมิ่นนินทา

หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว

เจ้าหนอนตัวนี้มีอวบอ้วน

คร่ำครวญถึงคำดูดา

ร้องไห้เสียเต็มประดา

ชิงชังหน้าตาตนเอง

เจ้าฐเจ้ายังไม่สวย

ด้วยเพราะยังเด็กนักหนา

รอเดี๋ยรอในไม่ช้า

จะเป็นผีเสื้อแสนงาม

วันวานผันผ่านล่วงเลย

จากเคยตัวกระจะจริด

เจ้าสร้างรังหุ้มตัวมิดชิด

ปกปิดสายตารอบตัว

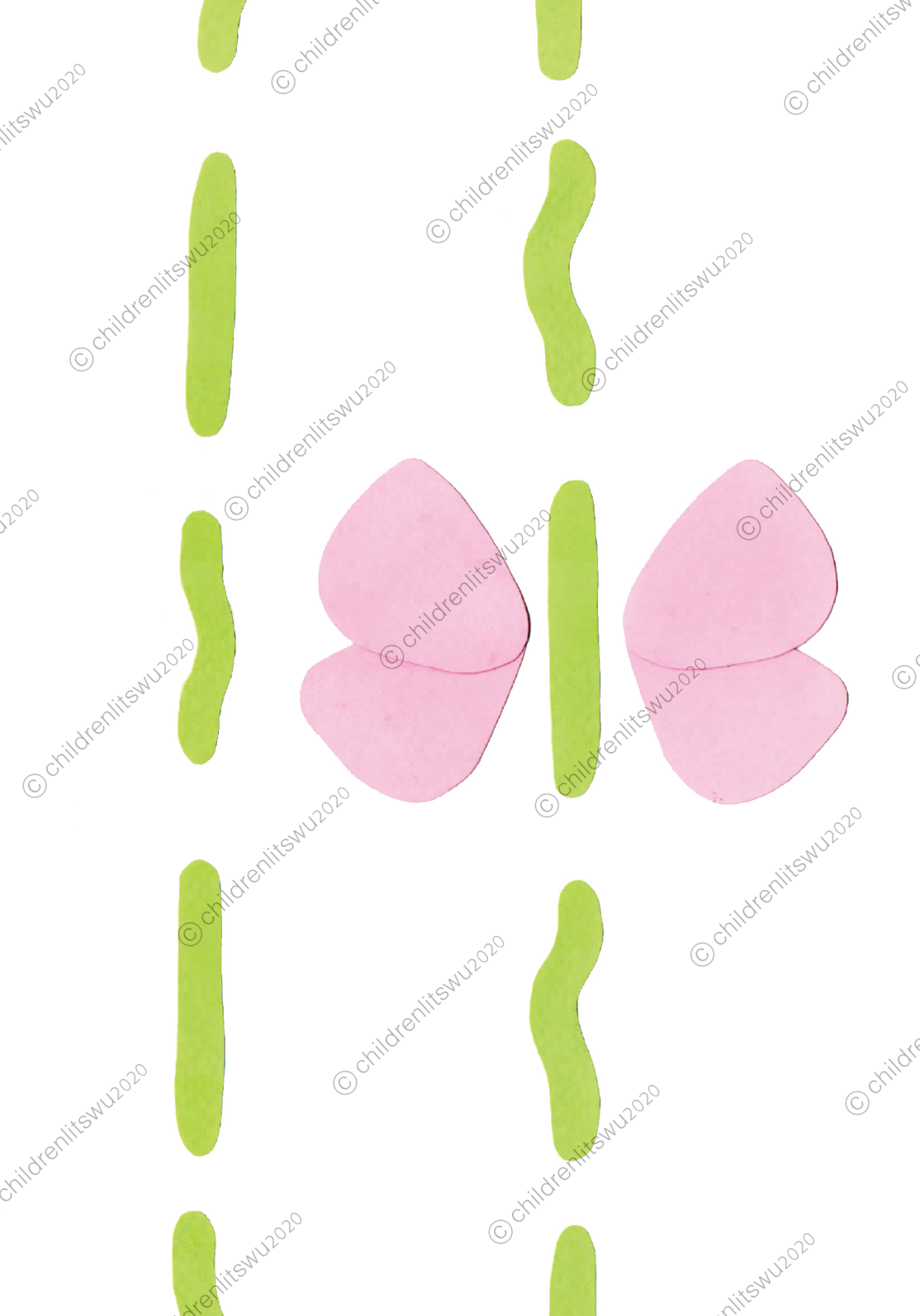
บัดนี้ถึงเวลาของเจ้าแล้ว

สยายปีกกล้าแก้วแข็งขัน

กระเสือกกระสนเผยตัวในฉับพลัน

ขยายขยับปีกงามอย่างภูมิใจ

อนิจจา เจ้าแมลงน้อย
มีคนคอยซังน้ำหน้า
อคติปิดบังสองตา
พุดจาคารมตั้งคมมีด
บาดลึกจิตใจให้เศร้าหมอง
เจ้าจึงมองเห็นตนน่าอดสู
ตัวฉันเป็นอย่างไรก็ไม่ขาด
ฉันจะอยู่หรือไปใครสนใจ
ตัวเจ้าเฝ้าคิดผิดหวัง
ไร้รังใช้ปิดบังตัว
เจ้าผีเสื้อจอยอยากลัว
จงบินไปเกิดให้เปรมปรีดี
เพราะคนชื่นชอบเจ้ามีอยู่มาก
คนเห็นต่างจากนั้นก็มิอยู่
คนชอบเจ้าคงเศร้าหากรู้
ว่าเจ้าจะไม่อยู่ให้เขยชม
หันมองผู้คนอื่นก็ฝัง
รับฟังคำชมหวานหู
ตัวเจ้าเป็นอย่างไรเจ้าย่อมรู้
จงมองดูด้วยตาของตัวเอง

ปลาในน้ำ

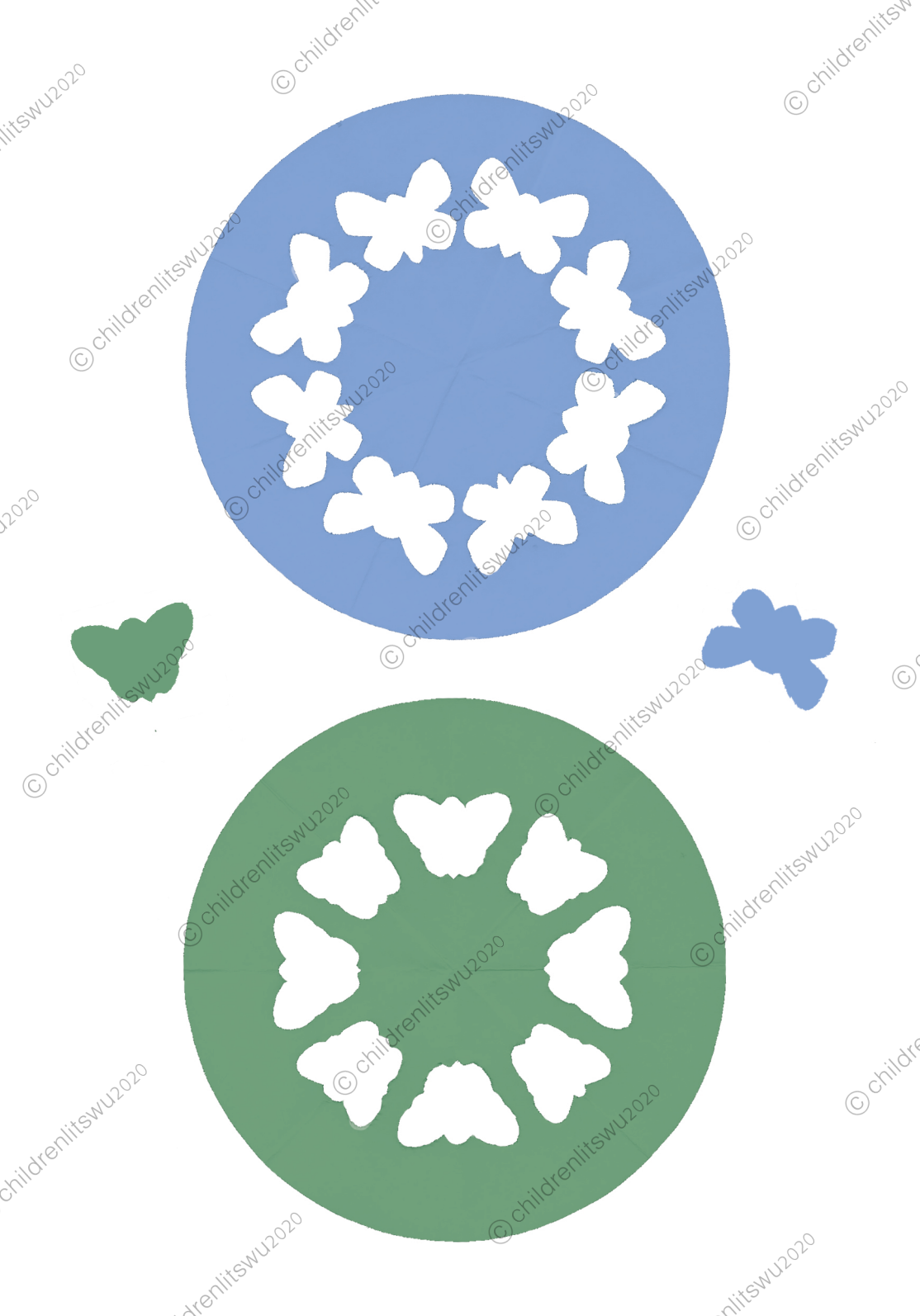
เกิดเป็นนก บินอยู่แค่บนฟ้า
เกิดเป็นปลา ว่าอยู่แต่ในน้ำ
นกเดินดินบินระน้ำไม่เกรงขาม
ปลาครั้นคร้ามไม่อาจเอื้อมแม่ผิวดิน

ฟ้าสีฟ้าหรือน้ำเป็นสีฟ้า
มองลงมาจะเห็นเป็นเซนไหน
ฟ้าสะท้อนสีท้องน้ำหรืออย่างไร
อยากขึ้นไปดูด้วยตาตัวเอง

อยากขึ้นบินบนนั้นต้องมีปีก
ขอแบ่งปีกเธอมาจะได้ไหม
ต้องใช้บินฉันจะยกให้ได้อย่างไร
ปลาจะหาปีกได้จากไหนกัน

เกิดเป็นปลาอยู่ได้แต่ในน้ำ
เกิดมาพร้อมครีบและหางไว้แหวกว่าย
เกิดมาอาศัยน้ำหายใจ
เกิดอยากบินต้องตัดใจไร้หนทาง

เกิดเป็นปลาอยู่ในน้ำแต่กำเนิด
ก็วนว่ายเวียนไปเกิดตามวิถี
ไม่ตื่นรอนขนขวยสบายดี
ไม่อยากได้ไม่อยากมีสบายใจ

โลกหรือคน

โลกก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว
โลกจะเลวหรือจะดีใครจะสนใจ
โลกจะเป็นเช่นไรอยู่ที่คน
โลกยังหมุนเวียนวนเหมือนทุกวัน

โลกจะอยู่จะดับในวันไหน
คนอยู่ไปวันหนึ่งย่อมดับหาย
แต่โลกยังคงอยู่ไม่เสื่อมคลาย
ยังไม่ตายตื่นมาอย่างแจ่มกัน

โลกจะถึงจุดจบสักวันหนึ่ง
แต่อย่างเพิ่งตื่นตระหนกหวาดผวา
ถนอมโลกให้อยู่ต่อเช่นนานมา
ถนอมตัวรักษาตนอยู่ต่อไป

ในวันหนึ่งอาจมีทั้งดีร้าย
โลกกว้างใหญ่ย่อมหมุนไปทุกแห่งหน
สิ่งประเสริฐสิ่งเลวที่รวมที่จำหน
ประเดี๋ยวก็เวียนวนไม่แจ่มกัน

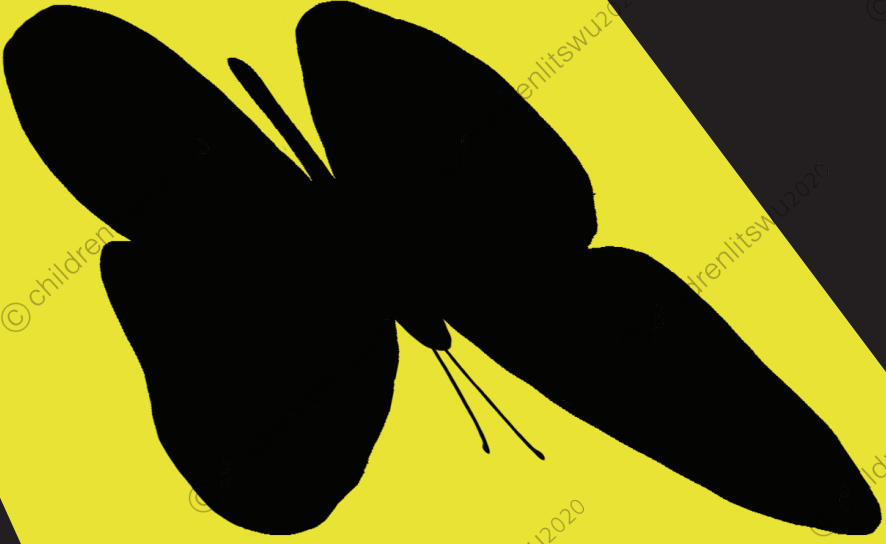
© childrenlit^{swu}2020

สหาย

โปรดโอบประคองชีวิตด้วยความรัก
โปรดทลายทุกความเศร้าที่มาเยือน
โปรดมองว่าความทุกข์คือเพื่อน
ที่มาเยี่ยมเยือนจิตเป็นครั้งคราว

อย่าหน่ายหนีกันเลยสหายเอ๋ย
หมั่นทำความคุ้นเคยกันเสียบ้าง
ช่วยกันบัดกวาดบ้านที่ทิ้งร้าง
มันคือบ้านที่เราสร้างร่วมกัน

แม้เจอกันนานทีปีหน
เฉกเช่นปลูชนทั้งหลาย
เราจะเป็นเพื่อนกันไม่เสื่อมคลาย
เป็นสหายที่ไม่มีวันลืม

ลำพัง

เมื่อมองไม่เห็นทางข้างหน้า
มืดเสียไม่รู้ว่าลี้มตาหรือหลับฝัน
มองไม่เห็นภูเขาอันสูงชัน
ไม่เจอทางตันมาทันกันกาง
แต่จะเดินต่อไปก็ไม่กล้า
แม้ข้างหน้าไร้สิ่งใดกีดขวาง
อะไรเล่าจุดรั้งไว้กลางทาง
ในเมื่อเคว้งคว้างอยู่เพียงลำพัง

ก็แค่นี้

ชีวิตคนเราก็แค่นี้

แค่นี้ละ มันแค่นี้

เท่ากับเวลาที่ผ่านไป

เท่ากับวันและวัยที่ล่วงเลย

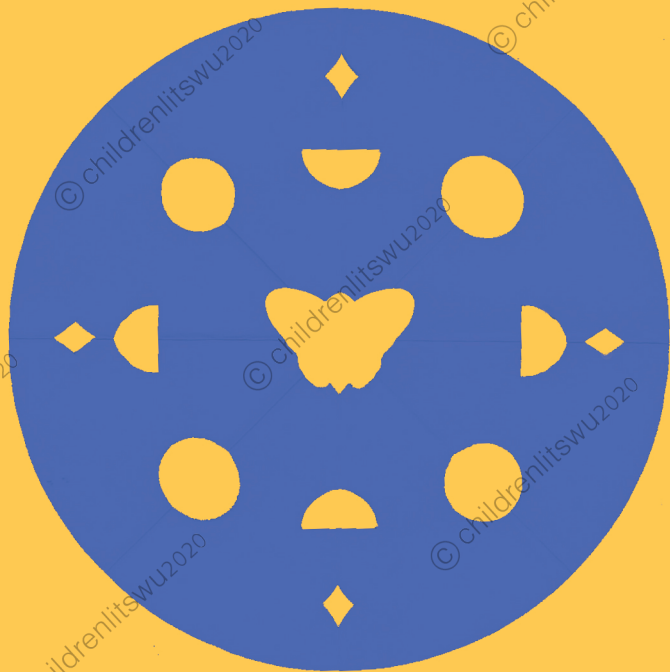
เท่ากับความทุกข์ที่เคยทน

เท่ากับความกังวลแต่หนหลัง

เท่ากับความกรุ่นโกรธน่าชิงชัง

เท่ากับความพลาดพลั้งที่เผลอเผลอ

เมื่อวานทุกวันนี้อาจไม่ทุกข์
เรื่องเคยสุขวันนี้อาจผิดหวัง
ปัจจุบันเพียงอดีตอันผูกพัน
หากฝากฝังอนาคตกับวันวาน
มีเมื่อวานจึงได้มีวันนี้
จบวันนี้จะมีวันข้างหน้า
อนาคตอาจอยู่สุดสายตา
แต่อดีตที่ผ่านมาแค่นี้เอง

หมูน

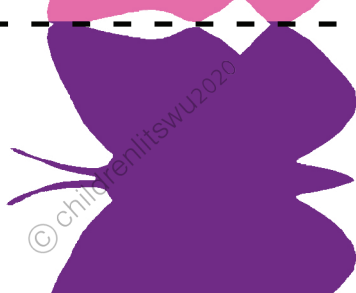
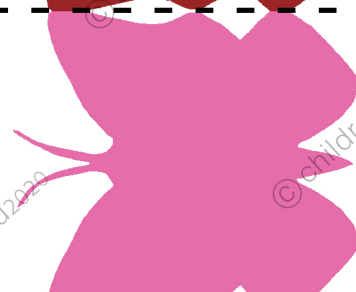
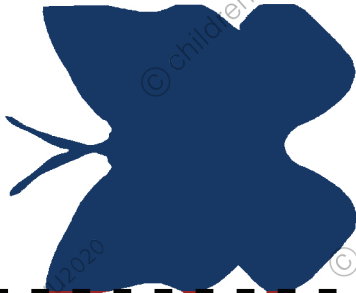
แม้ฉันไม่ยิ่งใหญ่ชื่อก้องโลก
แต่ที่โลกยังคงหมูนก็เพื่อฉัน
โลกหมูนให้ตื่นรับแสงตะวัน
โลกหมูนให้ฉันหลับฝันดี

โลกหมูนให้ฉันรับและรู้
โลกหมูนให้ฉันดูและมองเห็น
โลกหมูนให้ฉันเป็นอย่างที่เป็น
โลกจะหมูนเช่นนี้เสมอไป

เมื่อสิ้นสุดวันอันเหนื่อยล้า
โลกยังส่งดวงดาวมาอวยพร
โลกส่งสายลมอ่อนอ่อน
ส่งฉันเข้านอนพร้อมคำปลอบใจ

เพราะพรุ่งนี้โลกจะยังคงหมูน
เวียนวนว่าวนต่อไป
ให้โอกาสฉันเริ่มต้นใหม่
ให้กำลังใจทุกวัน

และในวันหนึ่งที่โลกนี้ไม่มีฉัน
คืนและวันจะยังคงเปลี่ยนผ่าน
โลกจะยังคงหมูนไปอีกนาน
เพื่อฉัน เพื่อเธอเพื่อใครใคร

ปม

คนนับพันนับหมื่นนับแสนล้าน
ยอมพบพานลาจากสักวันหนึ่ง
ด้วยสายใยเกี่ยวพันร้อยรัดจริง
ยอมขมวดซึ่งดั่งหย่อนไปตามกาล

บางเส้นสายอยากให้ขาดสะบั้น
กลับผูกพันแน่นหนาแม้ร้าวฉาน
เคยโกรธเคืองแฉ่งอนหน่ายรำคาญ
เพียงไม่นานอารมณ์พลันกลับกลาย

หากมีไผ่สายใยฉันท์พี่น้อง
คงระหองระแหงแล้วลาหาย
แต่สายใยผูกสัมพันธ์ไว้ไม่คลาย
มิซักไยใจกายให้คล้อยตาม

เพราะรักจึงให้อภัย
หรือเพราะเหตุใดใคร่ขอถาม
มีอารมณ์ซึมชอบตามความ
แล้วลตามเขาเรื่องเก่ามาหมองใจ

ด้วยเพราะความสัมพันธ์ดังกล่าว
ผูกพันกันมาแต่หนไหน
เหมือนมีป่วงมาคล้องให้คล้อยใจ
ผูกมัดรักใคร่สายสัมพันธ์

© childrenlit^{swu}2020

คือ...

คือคลื่นซัดสาดกระทบหาด

คือรสชาติเผื่อนฝาดของยาขม

คือไปไม่ร่วงหล่นยามต้องลม

คือถ้อยคำคารมไม่หวนคืน

คือเวลาเพียงเสี้ยวหนึ่งของชีวิต

คือเรื่องเล็กน้อยนิดของผู้อื่น

คือเรื่องยากเย็นทนกล้ำกลืน

คือวันคืนผันผ่านกว่าจะผ่านไป

© childrenlit^{swu}2020

เปลี่ยน

แม้เวลาล่วงเลยมานานนัก
ตัวฉันที่รู้จักในวันนี้
คือตัวฉันคนเดิมเมื่อแรมปี
และพรุ่งนี้จะเป็นฉันเช่นกัน
ในแต่ละวันที่ผันผ่าน
ทุกสิ่งย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลง
ฉันคือฉันเช่นทุกวัน
แต่บางสิ่งในตัวฉันย่อมเปลี่ยนไป
จากทั่วทุกแห่งหนสารทิศ
ทุกช่วงชีวิตพบทั้งสิ่งชิงชังและหลงไหล
หลอมรวมเป็นความนึกคิดความเข้าใจ
จึงได้เรียนรู้สิ่งใหม่เสมอมา
ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหน
ฉันยังมองโลกกว้างใหญ่ด้วยสองตา
วันนี้เห็นต่างจากที่ผ่านมา
วันหน้าอาจเห็นต่างไปจากเดิม

เปิด

หากยังไม่ได้เปิดหน้าต่างกระดาษ

อย่าด่วนตัดสินจากแค่ตาเห็น

หากยังอ่านไม่ครบจบบรรทัด

อย่าเพิ่งรีบรวบรัดจับความ

หากไม่สามารถอยู่ร่วมกันถึงบทจบ

คงพานพบจบกันเพียงเท่านั้น

หากไม่ชอบก็เชิญวางลงเถิด

แต่โปรดอย่ากล่าวว่ามีดี

ถ้าหากอยากรู้จักมากกว่านี้

โปรดอย่าฟังแต่คำคนเขาเล่ามา

ผีเสื้อ

ว่ากันว่าผีเสื้อขยับปีก
ก็สร้างลมพายุได้
ฉันใดก็ฉันนั้น
เธอเองก็เป็นผีเสื้อได้เช่นกัน

© childrenlit^{swu}2020